Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (četvrto vijeće)

3. listopada 2013.*

„Žalba – Žig Zajednice – Uredba (EZ) br. 40/94 – Članak 74. stavak 2. – Uredba (EZ) br. 2868/95 – Pravilo 50. stavak 1. prvi i treći podstavak – Prigovor nositelja ranijeg žiga – Postojanje žiga – Dokazi u prilog prigovoru koji su podneseni nakon isteka za to predviđenog roka – Neuzimanje u obzir takvih dokaza – Diskrecijska ovlast žalbenog vijeća – Odredba o suprotnom – Okolnosti koje onemogućuju uzimanje u obzir dodatnih ili dopunskih dokaza“

U predmetu C-121/12 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 28. veljače 2012.,

Bernhard Rintisch, sa stalnom adresom u Bottropu (Njemačka), kojeg zastupa A. Dreyer, *Rechtsanwalt*,

žalitelj,

a druge stranke postupka su:

Ured za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni) (OHIM), koji zastupa G. Schneider, u svojstvu agenta,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

Valfleuri Pâtes alimentaires SA, sa sjedištem u Wittenheimu (Francuska), koji zastupa F. Baujoin, odvjetnik,

intervenijent u prvostupanjskom postupku,

SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: L. Bay Larsen (izvjestitelj), predsjednik vijeća, J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan i A. Prechal, suci,

nezavisna odvjetnica: E. Sharpston,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

saslušavši mišljenje nezavisne odvjetnice na raspravi održanoj 16. svibnja 2013.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

1 B. Rintisch svojom žalbom zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije od 16. prosinca 2011., Rintisch/OHIM – Valfleuri Pâtes alimentaires (PROTIVITAL), T-109/09 (u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je taj sud odbio njegovu tužbu za poništenje odluke četvrtog žalbenog vijeća Ureda za usklađivanje na unutarnjem tržištu (žigovi i dizajni) (OHIM) od 21. siječnja 2009. (predmet R 1660/2007-4) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka), koja se odnosila na postupak povodom prigovora između žalitelja i društva Valfleuri Pâtes alimentaires SA (u daljnjem tekstu: Valfleuri).

Pravni okvir

2 Uredba Vijeća (EZ) br. 40/94 od 20. prosinca 1993. o žigu Zajednice (SL 1994., L 11, str. 1.) stavljena je izvan snage i zamijenjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice (SL 2009., L 78, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.), koja je stupila na snagu 13. travnja 2009. Međutim, s obzirom na vrijeme nastanka činjeničnog stanja, Uredba br. 40/94 primjenjuje se na predmetni spor.

3 Pravila o provedbi Uredbe br. 40/94 predviđena su u Uredbi Komisije (EZ) br. 2868/95 od 13. prosinca 1995. (SL 1995., L 303, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 84.), kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 1041/2005 od 29. lipnja 2005. (SL 2005., L 172, str. 4.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 153.) (u daljnjem tekstu: Provedbena uredba).

Uredba br. 40/94

4 U članku 74. stavku 2. Uredbe br. 40/94 predviđeno je da „[u]red ne mora uzeti u obzir činjenice ili dokaze koje predmetne stranke nisu pravodobno podnijele”. [neslužbeni prijevod]

Provedbena uredba

5 U pravilu 19. Provedbene uredbe predviđeno je:

„1. Ured daje podnositelju prigovora mogućnost da predoči činjenice, dokaze i argumente koji će poduprijeti njezin [njegov] prigovor ili da dopuni činjenice, dokaze ili argumente koji su već podneseni sukladno s pravilom 15. stavkom 3. u roku koji odredi Ured, a koji ne može biti kraći od 2 mjeseca, računajući od dana kada se smatra da počinje postupak povodom prigovora sukladno s pravilom 18. stavkom 1.

2. U roku iz stavka 1. podnositelj prigovora također podnosi dokaz o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite njegovog ranijeg znaka ili ranijeg prava, kao i dokaz o njegovoj ovlaštenosti da podnese prigovor. Podnositelj prigovora osobito osigurava sljedeće dokaze:

(a) ako se prigovor temelji na žigu koji nije žig Zajednice, dokaz da je za njega podnesena prijava ili dokaz o registraciji, podnoseći:

[...]

(ii) ako je žig registriran, presliku odgovarajuće potvrde o registraciji i, ovisno o slučaju, potvrdu o zadnjem produljenju registracije kojom se dokazuje da razdoblje zaštite žiga traje dulje od vremenskog roka iz stavka 1. i svako produljenje tog razdoblja ili jednakovrijedne dokumente koje je izdalo tijelo pred kojim je žig registriran;

[...]

3. Podaci i dokazi iz stavaka 1. i 2. dostavljaju se na jeziku postupka ili se prilaže njihov prijevod. Prijevod se podnosi u roku određenom za podnošenje izvornog dokumenta.

4. Ured ne uzima u obzir pisane podneske ili dokumente ili njihove dijelove koji nisu podneseni ili nisu prevedeni na jezik postupka u roku koji odredi Ured."

6 U stavku 1. pravila 20. Provedbene uredbe, naslova „Ispitivanje prigovora", predviđeno je sljedeće:

„Ako do isteka roka navedenog u pravilu 19. stavku 1. podnositelj prigovora nije dokazao postojanje, valjanost i opseg zaštite ranijeg žiga ili ranijeg prava, kao ni svoje ovlaštenje da podnese prigovor, prijava [prigovor] se odbacuje kao neosnovan[…]."

7 U stavku 1. pravila 50. Provedbene uredbe, naslova „Ispitivanje žalbi", predviđeno je sljedeće:

„Osim ako je drukčije propisano, odredbe koje se odnose na postupke koje primjenjuje odjel koji je donio odluku protiv koje se podnosi žalba, primjenjuju se na žalbene postupke *mutatis mutandis*.

[...]

Ako je žalba uložena protiv odluke Odjela za prigovore, žalbeno vijeće ograničuje svoje ispitivanje žalbe na činjenice i dokaze podnesene u roku koji odredi Odjel za prigovore sukladno s [Uredbom br. 40/94] i ovim pravilima, osim ako žalbeno vijeće smatra da se u obzir trebaju uzeti dodatne i dopunske činjenice i dokazi sukladno s člankom 74. stavkom 2. Uredbe."

Uredba br. 1041/2005

8 U uvodnoj izjavi 7. Uredbe br. 1041/2005 predviđeno je:

„Odredbe vezane uz postupak prigovora trebale bi se potpuno preoblikovati kako bi se odredili zahtjevi za dopuštenost i jasno odredile pravne posljedice nedostataka i kako bi se odredbe razvrstale prema vremenskom redoslijedu postupaka."

Pozadina spora

9 Općí sud je u točkama 1. do 16. pobijane presude na sljedeći način opisao pozadinu spora:

„1 Dana 6. siječnja 2006., društvo [Valfleuri] podnijelo je [OHIM-u] prijavu za registraciju žiga Zajednice na temelju Uredbe […] br. 40/94 […]

2 Žig za koji je podnesena prijava za registraciju je verbalni znak PROTIVITAL.

3 Proizvodi za koje je zatražena registracija su, među ostalim, iz razreda 5., 29. i 32. Nicanskog sporazuma o međunarodnoj klasifikaciji proizvoda i usluga radi registracije žigova od 15. lipnja 1957., kako je revidiran i izmijenjen [...]

...

5 [B.] Rintisch [...] je 24. listopada 2006., na temelju članka 42. Uredbe br. 40/94 [...], podnio prigovor na registracije žiga za proizvode iz gornje točke 3.

6 Prigovor se temeljio, među ostalim, na sljedećim ranijim pravima:

— njemačkom verbalnom žigu PROTIPLUS, koji je na temelju prijave podnesene 4. prosinca 1995. registriran 20. svibnja 1996. pod brojem 39549559, za proizvode iz razreda 29. i 32.;

— njemačkom verbalnom žigu PROTI, koji je na temelju prijave podnesene 22. siječnja 1997. registriran 3. ožujka 1997. pod brojem 39702429, za proizvode iz razreda 29. i 32.;

— njemačkom figurativnom žigu […], koji je na temelju prijave podnesene 24. veljače 1996. registriran 5. ožujka 1997. pod brojem 39608644, za proizvode iz razreda 29. i 32. […]

[...]

8 Kako bi dokazao postojanje i valjanost ranijih žigova navedenih u gornjoj točki 6., [B. Rintisch] je 16. siječnja 2007. OHIM-u podnio (i) potvrde o registraciji koje je izdao Deutsches Patent- und Markenamt (njemački ured za patente i žigove), iz ožujka 1996., listopada 1996. odnosno ožujka 1997., i (ii) izvatke iz mrežnog registra Deutsches Patent- und Markenamta, od 8. siječnja 2007., koji su, za svaki od ranijih žigova, sadržavali riječi „Marke eingetragen" („registrirani žig") pod rubrikom „Letzter Verfahrensstand" (posljednja faza postupka), a za ranije žigove br. 39549559 i 39608644, datume iz 2006. pod rubrikom „Verlängerungsdatum" (datum produljenja registracije). Prijevod tih dokumenata na jezik postupka dostavljen je samo za potvrde o registraciji svakog od ranijih žigova.

9 OHIM je 23. siječnja 2007. [B. Rintischa] obavijestio o datumu početka kontradiktorne faze postupka povodom prigovora […]. U toj obavijesti, OHIM je [B. Rintischu] naveo da se za žigove koji su registrirani prije više od deset godina moraju podnijeti potvrde o produljenju registracije. Slično tomu, OHIM je istaknuo da se postojanje i valjanost ranijih žigova, na kojima se prigovor temelji, moraju dokazati službenim dokumentima prevedenima na jezik postupka. U tom pogledu, OHIM je za podnošenje dokaza odredio rok do 4. lipnja 2007. Naposljetku, OHIM je upozorio [B. Rintischa] da će se prigovor, na temelju pravila 20. stavka 1. [Provedbene uredbe], odbaciti bez razmatranja njegova sadržaja ako se dokazi o postojanju i valjanosti ranijih žigova ne podnesu u predviđenom roku.

10 Dana 11. rujna 2007. OHIM je [B. Rintischa] obavijestio o svojem zaključku da potonji nije u predviđenom roku dokazao postojanje i valjanost ranijih žigova. OHIM je također [B. Rintischa] obavijestio da se više ne mogu podnositi dodatna očitovanja te da će odluku o prigovoru donijeti na temelju dokaza kojima raspolaže.

11 Dana 19. rujna 2007. Odjel za prigovore odbio je prigovor iz razloga što [B. Rintisch] nije u predviđenom roku dokazao postojanje i valjanost ranijih žigova na kojima se prigovor temeljio. Prije svega, Odjel za prigovore zaključio je da, iako se na temelju potvrda podnesenih OHIM-u 16. siječnja 2007. moglo smatrati da su raniji žigovi registrirani 1995., 1996. odnosno 1997., to nije bio dovoljan dokaz da su bili valjani 4. siječnja 2007. [...] Osim toga, Odjel za prigovore je zaključio, u skladu s pravilom 19. stavkom 4. [Provedbene uredbe], da se mrežni izvaci od 8. siječnja 2007. ne mogu uzeti u obzir kao dokazi o produljenju ranijih žigova jer nisu prevedeni na jezik postupka.

12 Dana 23. listopada 2007. [B. Rintisch] je na temelju članaka 57. do 62. Uredbe br. 40/94 […] OHIM-u podnio žalbu protiv [odluke] Odjela za prigovore. [B. Rintisch] je u žalbi zahtijevao da žalbeno vijeće odbije registraciju prijavljenog žiga, iz razloga što je postojala vjerojatnost dovođenja u zabludu. S tim ciljem, pisanom podnesku u kojem su bili navedeni žalbeni razlozi priložio je za svaki od ranijih žigova, među ostalim, izvadak iz mrežnog registra i izjavu Deutsches Patent- und Markenamta, zajedno s prijevodom te izjave na jezik postupka. U izjavi se navodilo da su raniji žigovi produljeni prije datuma na koji je podnesen prigovor, i to do 2015., 2016., odnosno 2017.

13 Četvrto žalbeno vijeće OHIM-a je [pobijanom odlukom] odbacilo žalbu ne razmatrajući sadržaj prigovora. Zaključilo je da je Odjel za prigovore ispravno utvrdio da [žalitelj] nije u predviđenim rokovima adekvatno dokazao postojanje i valjanost ranijih žigova na kojima se prigovor temeljio.

14 Osobito, žalbeno vijeće je utvrdilo, kao prvo, da potvrde o registraciji podnesene OHIM-u 16. siječnja 2007. nisu dostatno dokazivale da su raniji žigovi još uvijek bili valjani kada je prigovor podnesen. Kao drugo, utvrdilo je da je činjenica da mrežni izvaci iz registra od 8. siječnja 2007. nisu prevedeni bila sama po sebi dovoljan razlog da ih se odbije uzeti u obzir.

15 Žalbeno vijeće također je zaključilo da se dokumenti koji su 23. listopada 2007. priloženi pisanom podnesku u kojem su bili navedeni žalbeni razlozi nisu mogli uzeti u obzir, iz razloga što su podneseni nakon isteka roka koji je OHIM odredio, odnosno nakon 4. lipnja 2007.

16 Naposljetku, žalbeno vijeće je navelo da s obzirom na pravilo 20. stavak 1. [Provedbene uredbe] u kojem je izričito predviđeno da se prigovor mora odbaciti ako je dokazna dokumentacija kasno podnesena, ni Odjel za prigovore ni samo žalbeno vijeće nemaju diskrecijsko pravo na temelju članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94 […] uzeti u obzir dokumente koji nisu podneseni prije isteka roka koji je OHIM odredio. Žalbeno vijeće dalje je navelo da, čak i ako bi se utvrdilo da ima diskrecijsko pravo prihvatiti dokaze koji su kasno podneseni, svejedno ne bi postupilo kako [B. Rintisch] zahtijeva [...]"

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

10 B. Rintisch je 17. ožujka 2009. tajništvu Općeg suda podnio tužbu za poništenje pobijane odluke.

11 Iznio je tri tužbena razloga u prilog toj tužbi, pri čemu se samo drugi razmatra u ovom žalbenom postupku. Tim se tužbenim razlogom navodilo da je žalbeno vijeće povrijedilo članak 74. stavak 2. Uredbe br. 40/94 te da je zlouporabilo ovlasti.

12 Opći sud je prvo u točkama 31. i 32. pobijane presude – upućujući na točku 42. presude od 13. ožujka 2007., OHIM/Kaul, C-29/05 P, Zb., str. I-2213. – istaknuo da iz članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94 jasno proizlazi kao opće pravilo, i ako nije drugačije određeno, da stranke mogu činjenice i dokaze podnositi nakon isteka rokova koji su za to predviđeni odredbama te uredbe te da OHIM-u nije ni na koji način zabranjeno uzeti u obzir činjenice i dokaze koji su kasno podneseni ili predočeni. Opći sud potom je odbio prvi dio tužbenog razloga B. Rintischa, zaključivši u točkama 33. do 42. pobijane presude u biti sljedeće:

„33 [...] Mogućnost stranaka u postupcima pred OHIM-om da činjenice i dokaze podnose nakon isteka za to predviđenih rokova ovisi o nepostojanju odredbi o suprotnom. [...]

34 U predmetnom slučaju, žalbeno vijeće je […] utvrdilo da postoji izričita odredba o suprotnom, u skladu s kojom, kako je utvrđeno u sudskoj praksi, OHIM mora odbaciti prigovor, to nije samo mogućnost koju ima. Žalbeno vijeće je zaključilo da pravilo 20. stavak 1. [Provedbene uredbe], koji se u skladu s pravilom 50. stavkom 1. te uredbe primjenjuje na postupke koji se pred njim vode, onemogućuje vršenje diskrecijske ovlast iz članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94.

[...]

37 Iz zajedničkog tumačenja [pravila 20. stavka 1. te pravila 50. stavka 1. prvog i trećeg podstavka Provedbene uredbe] jasno proizlazi da ako nema odredbi o suprotnom, žalbeno vijeće u postupcima koji se pred njim vode mora primijeniti pravilo 20. stavak 1. [Provedbene uredbe] te,

stoga, utvrditi da podnošenje dokaza o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite ranijeg žiga nakon isteka roka koji je OHIM za to odredio, ima za posljedicu odbacivanje prigovora, pri čemu žalbeno vijeće nema nikakvu diskreciju […]

38 [B. Rintisch] ističe da zadnji dio pravila 50. stavka 1. trećeg podstavka [Provedbene uredbe] te, osobito, upućivanje na članak 74. stavak 2. Uredbe br. 40/94 koji se u njemu nalazi, predstavlja upravo takvu odredbu o suprotnom koja, u svakom slučaju, onemogućuje primjenu pravila 20. stavka 1. Provedbene uredbe u postupcima pred žalbenim vijećem. Međutim, taj se argument ne može prihvatiti.

39 Najprije treba istaknuti da se na predmetni slučaj primjenjuje verzija [Provedbene uredbe] koja je bila na snazi nakon izmjena provedenih Uredbom […] br. 1041/2005 [...], s obzirom na to da je prigovor bio podnesen 24. listopada 2006. Osobito, u skladu s uvodnom izjavom 7. te uredbe, jedan od ciljeva te izmjene bio je potpuno preoblikovati odredbe o postupku povodom prigovora kako bi se jasno odredile, među ostalim, pravne posljedice postupovnih nedostataka.

40 Osim što bi postojala opasnost od primjene kružnog obrazloženja u slučaju predmetnih odredbi, prihvaćanjem tumačenja koje je [B. Rintisch] iznio znatno bi se ograničilo područje primjene pravila 20. stavka 1. [Provedbene uredbe], kako je izmijenjena.

41 Ako bi dokaze o postojanju, valjanosti i opsegu ranijeg žiga – koje Odjel za prigovore, sukladno novom tekstu pravila 20. stavka 1. [Provedbene uredbe], koji se primjenjuje na predmetni slučaj, ne može uzeti u obzir ako su kasno podneseni – žalbeno vijeće ipak moglo razmotriti na temelju svoje diskrecijske ovlasti iz članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94, pravna posljedica takvog nedostatka koja je izričito predviđena u Uredbi br. 1041/2005, odnosno odbacivanje prigovora, u određenim slučajevima možda ne bi imala nikakve praktične učinke.

42 Stoga se mora zaključiti da žalbeno vijeće nije pogriješilo zaključivši da je, u okolnostima predmetnog slučaja, postojala odredba koja je sprečavala da se u obzir uzmu dokazi koje je [B. Rintisch] kasno podnio OHIM-u te da, stoga, OHIM nije imao nikakvu diskreciju na temelju članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94.”

13 Opći sud je potom odbio drugi dio drugog tužbenog razloga na temelju sljedećeg obrazloženja:

„48 [...] [Š]to se tiče prigovora da je žalbeno vijeće navodno zlouporabilo ovlasti, Opći sud zaključuje da tužba ne ispunjava minimalne zahtjeve u pogledu dopuštenosti prigovora navedene u članku 21. Statuta Suda Europske unije i članku 44. stavku 1. točki (c) Poslovnika Općeg suda [...]. U predmetnom slučaju, prigovor [žalitelja], kako je iznesen u tužbi, ne sadrži nikakve argumente koji bi pokazali kako je žalbeno vijeće zlouporabilo svoje ovlasti. Stoga se predmetni prigovor mora proglasiti nedopuštenim.”

14 Budući da je odbio i ostale tužbene razloge na kojima je B. Rintisch temeljio svoju tužbu, Opći sud je tužbu odbio.

Zahtjevi stranaka pred Sudom

15 B. Rintisch svojom žalbom od Suda zahtijeva da ukine pobijanu presudu i naloži OHIM-u snošenje troškova.

16 OHIM i društvo Valfleuri od Suda zahtijevaju da odbije žalbu i naloži B. Rintischu snošenje troškova.

Žalba

17 Žalitelj svoju žalbu temelji na dvama žalbenim razlozima, kojima navodi da je žalbeno vijeće povrijedilo članak 74. stavak 2. Uredbe br. 40/94, odnosno zlouporabilo ovlasti.

Prvi žalbeni razlog, kojim se navodi povreda članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94

Argumenti stranaka

18 B. Rintisch ističe da je Opći sud pogrešno protumačio članak 74. stavak 2. Uredbe br. 40/94 i pravilo 50. stavak 1. Provedbene uredbe.

19 Tako tvrdi da je Opći sud zanemario pravilo 50. stavak 1. treći podstavak Provedbene uredbe, iako on predstavlja posebnu odredbu o ispitivanju žalbi koja izričito predviđa primjenu članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94 te, stoga, žalbenom vijeću daje diskrecijsku ovlast da odluči hoće li se dodatne ili dopunske činjenice i dokazi uzeti u obzir. Osim toga, Opći je sud pogriješio jer nije razlikovao nove činjenice od kasnog podnošenja dodatnih ili dopunskih činjenica i dokaza u smislu pravila 50. stavka 1. trećeg podstavka Provedbene uredbe.

20 OHIM osporava tumačenje relevantnih odredbi koje je žalitelj iznio. Tvrdi da je Opći sud ispravno istaknuo da se pravilo 20. stavak 1. Provedbene uredbe mora smatrati odredbom o suprotnom, kako je navedeno u presudi OHIM/Kaul, jer predstavlja obvezujuću odredbu koja se odnosi na prekluzivni rok.

21 Društvo Valfleuri tvrdi da pravilo 19. stavak 4. i pravilo 20. stavak 1. Provedbene uredbe predstavljaju izričite i obvezujuće odredbe koje isključuju mogućnost da OHIM produlji rok u kojem podnositelj prigovora može dokazati postojanje i valjanost ranijih žigova. Posljedično, OHIM u predmetnoj situaciji nema diskrecijsku ovlast predviđenu člankom 74. stavkom 2. Uredbe br. 40/94.

Ocjena Suda

22 Člankom 74. stavkom 2. Uredbe br. 40/94 predviđeno je da OHIM ne mora uzeti u obzir činjenice i dokaze koje dotične stranke nisu pravodobno podnijele.

23 Kako je Sud zaključio, iz teksta te odredbe proizlazi kao opće pravilo, i ako nije drugačije određeno, da stranke mogu činjenice i dokaze podnositi nakon isteka rokova koji su za to predviđeni odredbama te uredbe te da OHIM-u nije ni na koji način zabranjeno uzeti u obzir činjenice i dokaze koji su kasno podneseni ili predočeni (presuda OHIM/Kaul, t. 42., i presuda od 18. srpnja 2013., New Yorker SHK Jeans/OHIM, C-621/11 P, t. 22.).

24 Navodeći da u takvom slučaju „može” odlučiti ne uzeti u obzir navedene dokaze, članak 74. stavak 2. dodjeljuje OHIM-u široku diskrecijsku ovlast da odluči hoće li uzeti takve dokaze u obzir ili ne, pri čemu svoju odluku u vezi s tim mora obrazložiti (presude OHIM/Kaul, t. 43., i New Yorker SHK Jeans/OHIM, t. 23.).

25 Budući da se žaliteljev prvi žalbeni razlog odnosi samo na diskrecijsku ovlast kojom, prema njegovim tvrdnjama, raspolaže OHIM-ovo žalbeno vijeće, potrebno je uputiti na pravila kojima je uređen žalbeni postupak kako bi se utvrdilo postoji li odredba o suprotnom koja zabranjuje takvu diskrecijsku ovlast.

26 U tom pogledu, pravilom 50. stavkom 1. prvim podstavkom Provedbene uredbe predviđeno je da se odredbe koje se odnose na postupke koje primjenjuje odjel koji je donio odluku protiv koje se podnosi žalba, ako nije drukčije propisano, primjenjuju na žalbene postupke *mutatis mutandis*.

27 Općі je sud u točki 37. pobijane presude zaključio da iz te odredbe proizlazi da žalbeno vijeće u postupcima koji se pred njim vode mora primijeniti pravilo 20. stavak 1. [Provedbene uredbe] te, stoga, utvrditi da podnošenje dokaza o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite ranijeg žiga nakon isteka roka koji je OHIM za to odredio, ima za posljedicu odbacivanje prigovora, pri čemu žalbeno vijeće nema nikakvu diskreciju.

28 Općі sud time je usvojio pogrešno tumačenje pravila 50. stavka 1. Provedbene uredbe, u okviru kojeg je pogrešno utvrdio područje primjene trećeg podstavka te odredbe.

29 Iako je pravilom 50. stavkom 1. prvim podstavkom predviđeno načelo da se odredbe koje se odnose na postupke koje primjenjuje odjel koji je donio odluku protiv koje se podnosi žalba primjenjuju na žalbene postupke *mutatis mutandis*, pravilo 50. stavak 1. treći podstavak predstavlja posebno pravilo koje odstupa od tog načela. To posebno pravilo specifično je za žalbene postupke protiv odluka Odjela za prigovore te uređuje način na koji se pred žalbenim vijećem postupa s činjenicama i dokazima koji su podneseni nakon isteka rokova određenih u prvom stupnju.

30 Stoga se, u ovoj konkretnoj fazi žalbenog postupka protiv odluke Odjela za prigovore, pravilo 50. stavak 1. treći podstavak Provedbene uredbe mora primijeniti umjesto odredbi koje se odnose na postupke koje primjenjuje taj odjel, koje uključuju pravilo 20. stavak 1. Provedbene uredbe.

31 Ovdje se mora naglasiti da je to posebno pravilo u Provedbenu uredbu uključeno kada je izmijenjena Uredbom br. 1041/2005, kojom se, u skladu s njezinom uvodnom izjavom 7., nastoje jasno odrediti pravne posljedice postupovnih nedostataka u postupcima povodom prigovora. Taj navod potvrđuje da se posljedice koje će kašnjenje u podnošenju dokaza Odjelu za prigovore imati u postupku pred žalbenim vijećem moraju utvrditi na temelju tog pravila.

32 U skladu s pravilom 50. stavkom 1. trećim podstavkom Provedbene uredbe, ako je žalba uložena protiv odluke Odjela za prigovore, žalbeno vijeće ograničuje svoje ispitivanje žalbe na činjenice i dokaze podnesene u roku koji je odredio Odjel za prigovore, osim ako smatra da se u obzir trebaju uzeti dodatne i dopunske činjenice i dokazi u skladu s člankom 74. stavkom 2. Uredbe br. 40/94.

33 Stoga, Provedbenom uredbom izričito je predviđeno da žalbeno vijeće prilikom ispitivanja žalbe uložene protiv odluke Odjela za prigovore ima diskrecijsku ovlast, na temelju pravila 50. stavka 1. trećeg podstavka Provedbene uredbe i članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94, odlučiti hoće li uzeti u obzir dodatne ili dopunske činjenice i dokaze koji nisu predočeni u roku koji je odredio Odjel za prigovore.

34 Posljedično, Općі je sud počinio pogrešku koja se tiče prava utvrdivši, u točki 42. pobijane presude, da je pravilo 20. stavak 1. Provedbene uredbe predstavljalo odredbu o suprotnom koja je žalbeno vijeće sprečavala da uzme u obzir dokaze koje je žalitelj kasno podnio OHIM-u te da žalbeno vijeće, stoga, nije imalo diskrecijsku ovlast na temelju članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94 da uzme u obzir te dokaze.

35 Međutim, treba istaknuti da neovisno o tome što je obrazloženjem presude Općeg suda povrijeđeno pravo Unije, žalbu treba odbiti ako je izreka presude osnovana iz drugih pravnih razloga (presuda od 13. srpnja 2000. Salzgitter/Komisija, C-210/98 P, Zb., str. I-5843., t. 58., i presuda od 29. ožujka 2011., ThyssenKrupp Nirosta/Komisija, C-352/09 P, Zb., str. I-2359., t. 136.).

36 Iz navoda u točki 34. ove presude proizlazi da je žalbeno vijeće počinilo pogrešku koja se tiče prava zaključivši, u točkama 38. do 40. pobijane presude, da iz pravila 20. stavka 1. Provedbene uredbe proizlazi da nije imalo diskrecijsku ovlast odlučiti je li potrebno uzeti u obzir kasno podnesene dokaze o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite ranijeg žiga.

37 Unatoč tomu, mora se istaknuti da je žalbeno vijeće u točki 42. pobijane odluke navelo da, ako bi se utvrdilo da ima diskrecijsku ovlast odlučiti je li potrebno uzeti u obzir kasno podnesene dokaze, svejedno ne bi postupilo kako je podnositelj prigovora zahtijevao. Potom je u točkama 43. do 46. te odluke istaknulo razloge za takav zaključak.

38 Ti razlozi – koje je žalbeno vijeće iznijelo kao alternativno obrazloženje odbijanja da uzme u obzir dokaze koje je B. Rintisch kasno podnio – mogu ispraviti manjkavost pobijane odluke samo ako upućuju na to da je žalbeno vijeće doista izvršilo svoju diskrecijsku ovlast na temelju članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94 da, uzimajući u obzir sve relevantne okolnosti, obrazloženo odluči je li bilo potrebno uzeti u obzir dokaze koji su mu kasno podneseni kako bi donijelo svoju odluku (u tom pogledu, vidjeti presudu od 26. rujna 2013., Centrotherm Systemtechnik/OHIM i centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, t. 110.).

39 Sud je u tom pogledu zaključio, među ostalim, da uzimanje u obzir kasno podnesenih činjenica i dokaza, kada se od OHIM-a traži da odluči u okviru postupka povodom prigovora, može biti osobito opravdano ako OHIM smatra, kao prvo, da bi kasno podneseni materijal na prvi pogled doista mogao biti relevantan za ishod postupka povodom prigovora koji se pred njim vodi te, kao drugo, da se faza postupka u kojoj su ti dokazi podneseni i okolnosti tog podnošenja ne protive uzimanju u obzir tog materijala (gore navedene presude OHIM/Kaul, t. 44., i Centrotherm Systemtechnik/OHIM i centrotherm Clean Solutions, t. 113.).

40 U predmetnom slučaju, s obzirom na to da je B. Rintisch svoj prigovor temeljio, među ostalim, na tri registrirana njemačka žiga, dokazi koje je morao podnijeti o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite tih žigova precizno su navedeni u pravilu 19. stavku 2. točki (a) podtočki (ii) Provedbene uredbe. Stoga je B. Rintisch i prije podnošenja prigovora morao biti svjestan konkretnih dokumenata koje je morao podnijeti u prilog tom prigovoru. Posljedično, žalbeno vijeće u tim okolnostima mora ograničeno vršiti svoju diskrecijsku ovlast te može dopustiti kasno podnošenje takvih dokaza samo ako prateće okolnosti mogu opravdati žaliteljevo kašnjenje u podnošenju potrebnih dokaza.

41 Žalbeno vijeće je u obrazloženju svoje odluke osobito naglasilo da je B. Rintisch od 15. siječnja 2007. bio u posjedu dokaza o produljenju predmetnih žigova te da nije iznio nikakve razloge zbog kojih nije predočio taj dokument do listopada 2007.

42 Stoga, iz pobijane odluke jasno proizlazi da okolnosti kasnog podnošenja dokaza o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite predmetnih žigova ne mogu opravdati žaliteljevo kašnjenje u podnošenju potrebnih dokaza.

43 Činjenica da je B. Rintisch, u roku koji je odredio Odjel za prigovore, predočio izvatke iz mrežnog registra Deutsches Patent- und Markenamta koji su se odnosili na produljenje predmetnih žigova, na jeziku različitom od jezika postupka, ne može dovesti u pitanje tu analizu jer iz pravila 19. stavka 4. Provedbene uredbe jasno proizlazi da OHIM ne smije uzeti u obzir dokumente koji nisu podneseni ili nisu prevedeni na jezik postupka u tom roku.

44 Iz toga slijedi da je žalbeno vijeće s pravom odbilo uzeti u obzir dokaze koje je B. Rintisch podnio nakon isteka rokova koje je za to odredio Odjel za prigovore, te da nije bilo potrebno da odluči o mogućoj relevantnosti tih dokaza ili utvrdi protivi li se faza postupka u kojoj su dokazi kasno podneseni uzimanju u obzir takvih dokaza.

45 Nasuprot tvrdnjama B. Rintischa, žalbeno vijeće, kada izvršava svoju diskrecijsku ovlast na temelju članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94, nije obvezno razmotriti tri kriterija iz gornje točke 39. ako se i samo na temelju jednog od tih kriterija može utvrditi da ne smije uzeti u obzir predmetne kasno podnesene dokaze (u tom pogledu, vidjeti rješenje od 4. ožujka 2010. u predmetu C-193/09 P Kaul/OHIM, t. 38.).

46 U tim okolnostima, pogreška koja se tiče prava počinjena u toj presudi, navedena u gornjoj točki 34., ne utječe na ispitivanje žalbe jer je odluka Općeg suda iz točke 47. te presude da odbije prvi dio drugog tužbenog razloga, kojim se navodi povreda članka 74. stavka 2. Uredbe br. 40/94, osnovana iz pravnih razloga različitih od onih koje je Opći sud naveo te, stoga, ne može za posljedicu imati ukidanje te presude.

Drugi žalbeni razlog, kojim se navodi da je žalbeno vijeće zlouporabilo ovlasti

Argumenti stranaka

47 B. Rintisch ističe da je Opći sud podcijenio činjenicu da je žalbeno vijeće zlouporabilo svoje ovlasti.

48 OHIM tvrdi da se u žalbi ne navode nikakvi argumenti u prilog drugom žalbenom razlogu.

Ocjena Suda

49 U pogledu drugog žalbenog razloga, mora se istaknuti da žalitelj, kao prvo, iznosi samo općenite tvrdnje te uopće ne određuje točke pobijane presude koje kritizira te, kao drugo, ne navodi pravne argumente koji bi išli u prilog tom žalbenom razlogu.

50 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, iz članka 256. UFEU-a, članka 58. prvog stavka Statuta Suda Europske unije i članka 112. stavka 1. točke (c) Poslovnika Suda, koji je bio na snazi na dan podnošenja žalbe (sadašnji članak 168. stavak 1. točka (d) Poslovnika Suda), proizlazi da žalba mora točno navoditi osporavane elemente pobijane presude čije se ukidanje zahtijeva, kao i konkretne pravne argumente koji podržavaju žalbu, pod prijetnjom nedopuštenosti žalbe ili odnosnog žalbenog razloga (presuda od 28. lipnja 2005. u spojenim predmetima C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, Dansk Rørindustri i dr./Komisija, Zb., str. I-5425., t. 426., i presuda od 22. prosinca 2008., British Aggregates/Komisija, C-487/06 P, Zb., str. I-10515., t. 121.).

51 Budući da drugi žalbeni razlog koji je B. Rintisch iznio u prilog svojoj žalbi ne ispunjava te zahtjeve, mora se odbaciti kao nedopušten.

52 Budući da se nijedan od žalbenih razloga na kojima se temelji žaliteljeva žalba ne može uvažiti, žalba se mora odbiti.

Troškovi

53 Na temelju članka 184. stavka 2. Poslovnika Suda, kad žalba nije osnovana, Sud odlučuje o troškovima. U skladu s člankom 138. stavkom 1. istog poslovnika, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

54 Budući da žalitelj nije uspio u postupku te s obzirom na to da su OHIM i društvo Valfleuri zatražili da on snosi troškove, treba mu naložiti snošenje troškova.

Slijedom navedenog, Sud (četvrto vijeće) odlučuje:

1. **Žalba se odbija.**

2. **B. Rintischu nalaže se snošenje troškova.**

Potpisi